

DOBROSAV Ž. ŠOBIĆ

Posle duge bolesti u Beogradu je 11. marta 1980. godine preminuo u 75. godini života pukovnik geodetske službe u penziji Dobrosav Ž. Šobić istaknuti vojni geodetski stručnjak, dugogodišnji član kolektiva Vojnogeografskog instituta «neumorni radnik kako je rečeno povodom njegove smrti, koji je dao veliki doprinos radu i razvoju» ove naše vojne ustanove.

Dobrosav Ž. Šobić je rođen 26. maja 1905. godine u mačvanskom selu Lipolist. Posle završene osnovne škole u rodnom mestu i šest razreda gimnazije u Šapcu stupio je 1. oktobra 1922. godine u Vojnu akademiju, sa 50. klasom slušalaca, i završio je 1. oktobra 1924. godine. Osećajući sklonosti prema geodeziji sa kojom se upoznao već u Vojnoj akademiji, jer je ona tamo predavana kao poseban predmet kom se pridavalo dosta pažnje, konkuriše 1927. godine za Nižu vojnu geodetsku školu i teoretski deo završava 1. novembra 1927. — 1. novembra 1928. godine. Kao sposoban geodetski oficir konkuriše 1930. godine i za Višu vojnu geodetsku školu i završava je 1. novembra 1930. — 1. novembra 1934. godine.

Posle završene Niže vojne geodetske škole Šobić učestvuje 1929. i 1930. godine na reambulisanju originala za vojnu topografsku kartu u razmeru 1 : 50 000. Kao slušalac Više vojne geodetske škole u oktobru i novembru mesecu 1933. godine, za vreme radova na određivanju geografske dužine Opservatorije Vojnogeografskog instituta na Kalemegdanu u Beogradu, u okviru Međunarodnog određivanja geografskih dužina u koje je bila uključena i ova Opservatorija a koja je bez obzira na njen značaj kao najtačnije određene tačke kod nas srušena 1956. godine, učestvuje Šobić na određivanju razlika geografskih dužina između tačaka Novi vinodolski i Straža, kao krajnjih tačaka na jugoslavenskom sektoru velikog Luka srednje paralele i ove Opservatorije Vojnogeografskog instituta. 1934. godine radi na određivanju geografske širine, dužine i azimuta u Makedoniji na tačkama Malo Kojnare (Prilep), Tetica (Bitolj), Kale (Ohrid), V. Kornja (Kičevo) i Nešice (Tetovo). Posle završene Više vojne geodetske škole, počev od školske 1935/36. godine, predaje nižu geodeziju na Nižoj vojnoj geodetskoj školi i ujedno vrši dužnost šefa sekcije u Školskom odelu sve do početka nemačkog napada na Jugoslaviju 1941. godine.

U aprilskom ratu 1941. g. Šobić učestvuje kao geodetski oficir; posle kapitulacije je zarobljen i u vreme do kraja drugog svetskog rata provodi u nemačkom zarobljeništvu kao major jugoslovenske vojske.

Po povratku iz zarobljeništvu posle završetka rata Šobić predaje geomorfologiju na Geodetskom odelu Srednje tehničke škole, a posle osnivanja kartografskog preduzeća «Geokarta» radi kao redaktor izdanja ovog preduzeća. Od 19. januara 1953. godine radi na kartografskim poslovi-

ma u Vojnogeografskom institutu, gde je primljen u činu potpukovnika. U čin pukovnika je unapređen 28. decembra 1956. godine i na tim poslovima ostaje sve do 30. juna 1960. godine kada je penzionisan. Za svoj rad u Vojnogeografskom institutu odlikovan je ordenom za vojne zasluge II reda.

Pored predanog rada na redovnim dužnostima Šobić je radio i na stručnoj geodetskoj literaturi. Već u toku prve godine predavanja na Nižoj vojnoj geodetskoj školi napisao je deo svojih predavanja i ona su 1937. godine odštampana u zasebnoj knjizi pod naslovom »Niža geodezija«. Kao nastavnik geomorfologije na Geodetskom odseku Srednje tehničke škole napisao je udžbenik »Geomorfologija« koji je izdat 1948. godine. Na dužnosti u preduzeću »Geokarta« izvršio je redakcijske poslove za njena razna izdanja; neću ovde da ih sva nabrojim, spomenuću samo dva; »Geografski atlas« za upotrebu u našim školama i »Kartu Jugos'avije« u razmeru 1 : 1 250 000 za opštu upotrebu, koja su dela doživela veći broj izdanja. Posle prelaska u Vojnogeografski institut, za Prvi kongres geodetskih inženjera i geometara, koji je održan u Zagrebu 6. — 11. decembra 1953. godine, napisao je referat pod naslovom »Istorijski razvoj naše kartografije 1878.—1953. godine«. Međutim, najznačajniji mu je rad »Matematička kartografija« koji je izdao 1955. godine i koji je poslužio kao udžbenik za obrazovanje vojnih geodetskih kadrova. On se odlikuje lakoćom stila i time što su teoretska izlaganja praćena mnogobrojnim crežima na kojima je pokazan način konstruisanja geografske mreže za pojedine projekcije kao i numeričkim primerima za njihovo srtačunavanje, što je ovo delo učinilo vrlo pristupačnim i lako razumljivim.

Šobić je bio i saradnik »Vojne enciklopedije« za koju je napisao veći broj članaka iz kartografije u I—IX tonu; spomenuću samo najveće: »Karta«, »Kartografija« i »Kartografske projekcije«; a pored toga bio je i redaktor kartografskih priloga za njeno prvo izdanje i kartograf, autor istorijskih skica u III—X tomu.

Pukovnik Šobić je sve zadatke obavljao vrlo savesno unoseći u njih sve svoje znanje i sposobnosti, te je važio kao vrlo dobar stručnjak, marljiv radnik i dobar rukovodilac i kao takav ostaće u dobroj uspomeni svima koji su s njim radili. Slava mu!

Nikola E. Radošević

IVAN SEKULA

Nema više među nama Ivana Sekule, vrsnog geodete srednje generacije, člana radnog kolektiva pomorsko-gradevnog poduzeća »Pomgrađ«. Tragično je izgubio život u prometnoj nesreći dana 16. V 1980. godine pred sam svoj 46. rođendan. Sahranjen je na splitskom groblju u prisustvu kolega i prijatelja, koji su došli u velikom broju da mu očaju poslednju počast.

Ivan Sekula rođen je u Zagrebu u naprednoj radničkoj porodici. U toku NOR-a ostaje bez roditelja, pa godine školovanja provodi u dačkim domovima. Ponejviše druguje s knjigom i gitarom, a za školskih praznika hrli k svome djeću u Liku.

Srednju geodetsku školu završava 1952. godine u Puli. Potom dolazi u Split, grad svoje prve dačke prakse, i zapošljava se u Zavodu za izmjeru zemljišta. Prva stručna iskustva stiče na premjeru Dubrovnika, Šibenika, Međimurja. Radi s mnogo elana i entuzijazma i formira se kao sposoban,

inventivan geodet. Iz tih dalekih dana ostaju u sjećanju njegove detaljne skice ortogonalnog snimanja, koje po kvaliteti crteža i efektnog pisma sigurno nadmašuju najveće majstore crtače planova iz prošlog stoljeća.

Od 1958. godine zaposlen je u splitskim radnim organizacijama »Dalmacija cement« i »Pomgrad«. Stručno se usavršava izvanredno studirajući na Višoj geodetskoj školi u Sarajevu, gdje diplomira 1967. godine. U dvadesetdvogodišnjem razdoblju rada u privredi obavlja najraznovrsnije geodetske poslove na brojnim velikim gradilištima. S jednakim uspjehom trasira cestu u Omišu, polaže lance trokuta u Port Sudanu ili obilježava prve konture novog stadiona u Poljudu. Obdaren marljivošću i samopouzdanjem, maštovit i poduzetan u svakom poslu, on ponajčešće nalazi zadovoljstvo u ovoj našoj svakodnevnoj geodeziji u čije je tajne proniknuo i vrhunce dosegao. Urođena mu profinjenost kao stvorena za finu geodetsku liniju i preciznu opservaciju.

Širi izraz njegove ličnosti predstavlja puna angažiranost u društveno-političkom radu. Aktiviran je u organima upravljanja, općinskoj skupštini, općinskom i republičkom Sindikatu građevinara i Saveza sindikata. Poput istinskog idealiste vatreni je pobornik izvornih socijalističkih samoupravnih odnosa u našem društvu. Bio je rado viđen u svim sredinama kako zbog svoje zavidne opće i političke naobrazbe, tako i zbog svog poštenog i nepokolebljivog stava.

Ođanost i privrženost svojoj skladnoj porodici kao, i brojna prijateljstva, mnoga još iz školskih klupa, te brojne lijepe lične osobine — zaokružuju ga kao kompletnu ličnost, pravog čovjeka i građanina svoje zemlje.

Svi mi koji smo ga poznavali sačuvat ćemo njegov lik u trajnoj uspomeni.

M. Žigić